

WPROWADZENIE

Współcześnie problematyki ochrony dóbr kultury nie można ograniczać wyłącznie do spraw administracyjnych, zarządczych, majątkowych czy nawet prawnych. Oczekuje się od podmiotów odpowiedzialnych za podejmowanie działań w tym obszarze aktywności w prowadzeniu komunikacji społecznej, a przede wszystkim tworzenia sprawnie i efektywnie funkcjonującej polityki informacyjnej. W efekcie jej stosowania ma mieć miejsce nie tylko pozyskiwanie informacji, ale także jej przetwarzanie, agregowanie i udostępnianie.

Problematyka polityki informacyjnej podmiotów realizujących zadania z zakresu ochrony dóbr kultury to nie tylko działania informacyjno-promocyjne, marketingowe. To także umiejętne dysponowanie informacją z wykorzystaniem najnowszych technik i technologii – zarządzanie informacją. Niewątpliwie jego zakres wypełnia również wykonywanie prawa do informacji publicznej. Prawo do informacji w Polsce kojarzone jest głównie z wolnością prasy lub znacznie szerzej – mediów. Nie sposób w tym miejscu nie przywołać regulacji prawa prasowego, które deklaruje zasadę wolności prasy, widząc w niej realizację prawa obywateli do rzetelnej, czyli prawdziwej, uczciwej, jasnej, niewprowadzającej w błąd, odpowiedzialnej informacji. Od mediów oczekuje się również identyfikowania wartościowych postaw, zachowań oraz promowania autorytetów.

Jednocześnie nie można nie zauważyć, że proces informatyzacji i związany z nim rozwój elektroniki spowodowały powstanie nowych form komunikacji, w tym również tzw. mediów elektronicznych. Wymagają one wyeksponowania, ponieważ są obecnie wiodącym przekazicielem opinii i informacji. Przyczyniają się dzięki temu do poszerzenia otoczenia, do którego informacje te docierają. Stąd też problemem z punktu widzenia etyki stają się takie zjawiska jak dezinformacja, autocenzura, tendencyjny dobór treści w wynikach wyszukiwania w Internecie związany z personalizowaniem treści.

Niniejsze opracowanie jest zbiorem publikacji z różnych płaszczyzn kreowania informacji związanej z dobrami kultury. O tym, że ten aspekt ochrony dóbr kultury był dla Autorów tego opracowania wiodący, świadczy

choćby tytuł opracowania. Lektura spisu treści utwierdza w przekonaniu, że kwestie związane z kreowaniem polityki informacyjnej i w ogóle informacją, której przedmiotem są dobra kultury, mogą być przedmiotem zainteresowania przedstawicieli różnych dyscyplin naukowych. Nie są one bowiem zarezerwowane tylko dla mediów. Istotne ograniczenia w tym względzie przewiduje chociażby prawo autorskie. To powoduje, że dyskusja ogniskująca się wokół kreowania polityki informacyjnej wobec dóbr kultury jest tak interesująca i wielowątkowa. Z tych też względów należy oczekiwać, że prezentowane w niniejszym opracowaniu zagadnienia wzbogacą ten dyskurs naukowy i w sposób wydatny przyczynią się do lepszego zrozumienia zawiłości problematyki polityki informacyjnej wobec dóbr kultury.

Jako redaktor naukowy pragnę serdecznie podziękować wszystkim Autorom tekstów za wkład naukowy, dzięki któremu niniejsza monografia mogła powstać. Serdeczne podziękowania kieruję również do dr hab. Marty Woźniak oraz dr. hab. Macieja Borskiego za podjęcie wysiłku sprawnego recenzowania tekstów zawartych w monografii. Dziękuję również Oficynie Wydawniczej „Humanitas” za pomoc w opracowaniu tej publikacji.

dr hab. Dorota Fleszer